

man sig i Venstre, at de 1.000 kr. skal være oven i et eller andet beløb? Hvis det er tilfældet, vil vi gerne vide hvilke beløb, og hvorfra pengene skal komme, for Venstre er jo imod orlovsordninger. Venstre er jo også imod, at man kan tage dagpengene med, når man er på børnepasningsorlov.

Venstre er jo sådan set imod alt det, som folk skal leve af, og så bilder de folk ind, at de vil gøre det for 1.000 kr. om måneden. Det er simpelt hen noget værre vrøvl.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er til hr. Peder Sass, som sagde, at resultatet ville blive højere priser og ringere kvalitet, men højere priser og ringere kvalitet er kun noget, der følges ad, når det er politikere, der regulerer området. Hvis man gik ind og lavede en liberalisering, hvor det var et frit valg, hvor man ville have passet sine børn – om det skulle være offentligt, eller det skulle være privat, eller man selv ville sørge for, at passe dem – så ville der opstå en meget sund konkurrence på markedsmæssige vilkår. Og det ville betyde, at kvaliteten ville blive højnet, og at priserne ville falde over hele linjen i både de offentlige og de private institutioner.

Det, som Socialdemokratiet prøver på, er at skræmme befolkningen til, at det kun er det offentlige, der er i stand til at løse den her opgave. Ingen andre end det offentlige kan løse sådan en opgave. Det er ikke særlig pænt gjort, at man forsøger at skræmme befolkningen til at have den holdning. Der er selvfølgelig en lang række andre modeller, der kan lade sig gøre, herunder en liberalisering af området.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Til hr. Klaus Hækkerup: Man skal selvfølgelig overordnet se kommunerne under ét. Men når jeg nu angriber regeringen for det her, er det, fordi man klandrer nogle kommuner for, at de ikke har kunnet leve op til de her aftaler om pasningsgarantien. Og dér er det så, at man er nødt til at se mere nuanceret på det. Den virkning, der var af udligningsordningerne for 1996, var en virkning, som også i 1995 gjorde sig gældende for kommunerne. Så der er altså nogle kommuner, hvor forudsætningerne er nogle ganske andre i dag, end de var for et par år siden.

Hr. Peder Sass spørger om, hvor pengene skal komme fra. Jamen det er jo penge, der i alle til-

fælde bruges i dag, eller som man ønsker at bruge. Man ønsker jo også at opføre nye institutioner, som selvfølgelig ikke optages til værdien i det kommunale regnskab, men som jo hver gang koster adskillige millioner kroner. Der er altså penge nok i systemet til, at man – hvis man mener, det man siger, nemlig at man vil passe de børn, som har et pasningsbehov – også kan give den frihed.

Til hr. Bruno Jerup: Det er jo ikke sådan, at Venstre tager patent på, hvad enkelte forældre måtte ønske. Det var derfor, jeg refererede til en undersøgelse, hvor det netop ikke er Venstre, der har sagt, hvad forældrene skal synes. Det er forældrene selv, der har givet udtryk for, hvad de synes.

Når man nævner 1.000 kr. om måneden skattefrit pr. barn, så skal man jo lægge oveni, at der er en egenbetaling for at få sine børn passet i daginstitutionerne. Så er der jo altså også forældre, som prioriterer deres liv og deres livsindhold forskelligt, hvor nogle måske prioriterer samværet med børn højere end en erhvervs-mæssig karriere og måske endog højere end økonomien. Jeg håber ikke, det er alt for svært for hr. Bruno Jerup at forstå, at man også kan prioritere sit liv sådan.

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg vil ligeledes takke socialministeren for den fyldige historiske gennemgang af udviklingen på området. Men når vi ser på fremtiden, så mener jeg, at talen manglede visioner, når vi taler om fornyelse.

Når vi i dag har en forespørgselsdebat om pasningsgarantien, er det hverken så mærkeligt, at vi har den, eller så mærkeligt, at Socialistisk Folkeparti har rejst den.

Det er nu engang sådan her i Folketinget, at man bliver holdt fast på de ting, som siges fra denne talerstol. Ord som løftebrud har også været anvendt i hele diskussionen foruds for i dag. Når socialministeren i dag siger, at der er økonomisk rummelighed i aftalen med kommunerne, og at regeringen har løftet sin del af opgaven, så synes jeg, at det er flot sagt; det er alt for flot sagt, det kan ingen være i tvivl om.

Når vi ser tilbage på statsministerens åbningstale den 4. oktober 1994, så var statsministerens ord på det her område (Folketingets forhandlinger 1994-95, s. 3): »På familieområdet er regeringens mål fortsat, at der skal være pasningsgaranti for alle 1-5-årige børn. Regeringen vil tidligt i 1995 sammen med kommunerne vurdere behovet for opfølgning for at nå dette mål.«